

8.388.607
caramels per a
un aniversari

Col·lecció L'Elefant, número 2

Vicent Pardo

Dibuixos
de **Gerard Miquel**

DILLUNS

*Arnau parla cordialment amb sa Mare i li demostra,
d'una manera ben matemàtica, que necessita
vuit milions tres-cents vuitanta-vuit mil sis-cents set
caramels i un pastís per a celebrar el seu aniversari*

Aquesta setmana Arnau complirà deu anys.

És una persona estupenda, però tan desastrada i xar-radora que els companys i les companyes del col·legi procuren fer-li el mínim cas possible. És a dir, gens.

Per a acabar-ho d'adobar, Arnau és grosset i té més de mil pigues a la cara (a l'estiu tres mil). A ell no li importen ni els quilos ni les pigues, però sem-

bla que a les altres persones sí. La qual cosa és tan sorprenent i absurda com real.

De fet li diuen Meló, o Bola, o Miau.

Meló i Bola en homenatge a la seua redonesa i Miau perquè és *pigat*. Potser vosaltres no li trobeu la gràcia, però les coses anaven així.

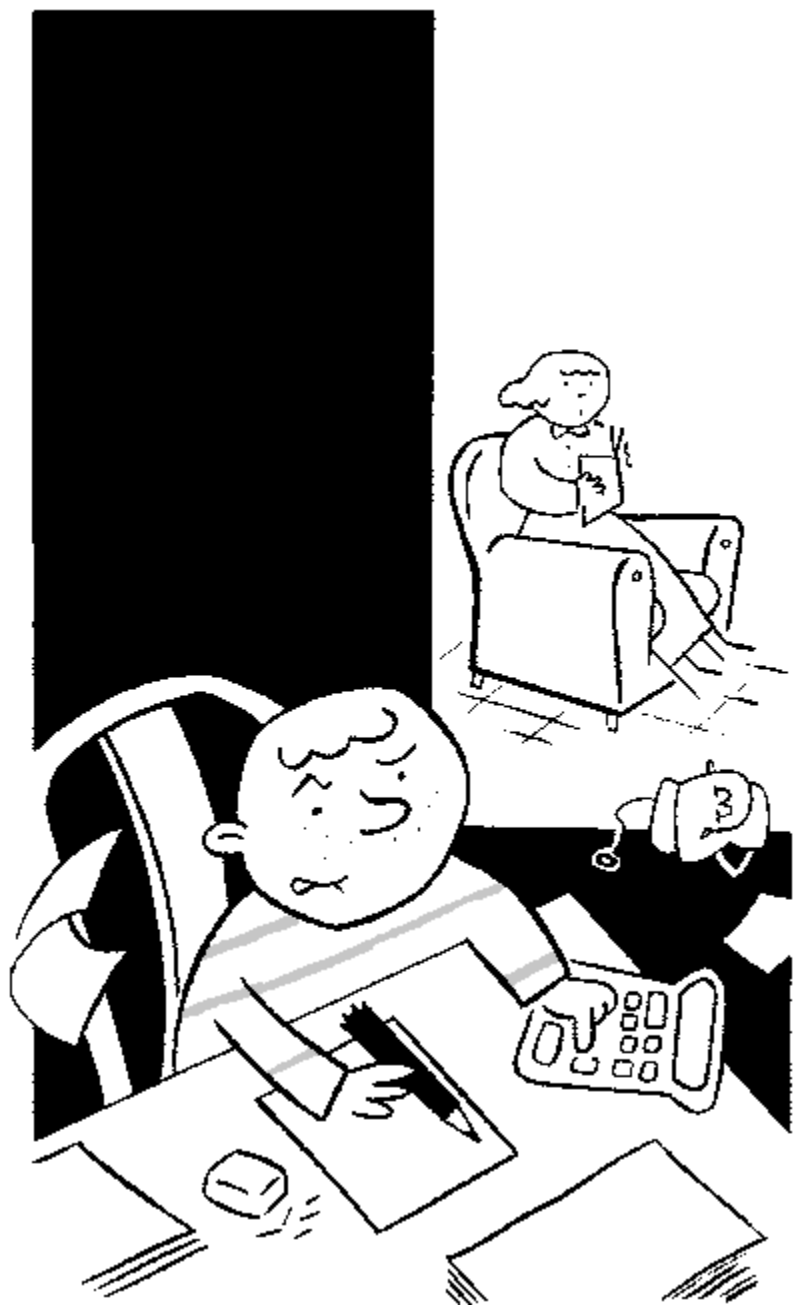
En una situació com aquesta, comprendreu que el nostre amic —perquè els lectors i lectores sí que podem estimar-nos-el ja que no el coneixem personalment— s'alça cada matí de mala gana i estudia tan poc que té tota la família preocupada.

No li agrada ni la llengua ni la natura. Li encanta la plàstica i odia els nombres i les operacions. I això que tothom li diu que és un problema i els problemes, mentre no em digueu el contrari, naixen, creixen i es reproduïxen als llibres de matemàtica.

Aquesta vesprada de dilluns, Arnau arriba bastant nerviós a casa. Llança la motxilla com si fóra una pilota inservible i deixa anar uns renecs.

Amb una mirada sa Mare en té prou per a saber que ve de mal humor i intenta, com sempre, animar-lo... Seu al seu costat, simpàtica i comunicativa, amb un llibre a la mà i fa com que llig. Està segura que prompte la interromprà.

Però s'equivoca de mig a mig; el xicot agafa una muntanya de folis i una calculadora i comença a re-

—Les dues.

—Vinga, Mare, ajuda'm un poc... Maria o Mirreia?

—Ai, Arnau, no faces aquestes preguntes tan complicades i continua amb les operacions, vols?

Passa el temps a poc a poc, cansat com un esclau. Per fi, el xicot descansa, es torca la suor, ordena els folis, sospira com aquell qui ha acabat un treball pesadíssim, i diu:

—El proper divendres serà el meu aniversari.

—És cert. Falta ben poc..., has pensat com celebrar-lo? —pregunta la Mare tímidament, ja que els darrers anys sempre els ha costat molt de decidir quina festa organitzarien.

—Sí.

—Doncs, vinga, conta-m'ho —la dona s'anima per moments.

—És que... no sé si t'agradarà la meua idea.

—Clar que m'agradarà! —exclama la Mare, i procura semblar entusiasmada, quasi a punt d'aplaudir.

Perquè sempre ha desitjat un fill actiu i amb iniciativa. I perquè l'ha vist, amb els propis ulls, interessar-se per la matemàtica (encara se'n fa creus).

—D'acord. Però és que... Va, t'ho diré —abans de parlar, Arnau consulta els fulls que omplia feia un moment—, per a celebrar el meu aniversari ne-

cessitaré vuit milions tres-cents vuitanta-vuit mil sis-cents set caramels.

—Vuit milions de caramels?

—No, vuit milions tres-cents vuitanta-vuit mil sis-cents set; és una quantitat exacta.

—Ja me n'adone, ja.

—I t'aconselle que els compres el més prompte possible perquè m'agradaria preparar-ho tot bé.

La Mare es queda espantada, pensa que resulta molt més senzill quan el fill no porta cap idea al cap. I comença a cavil·lar la manera de traure-li aquesta sense molestar-lo massa.

Ara parla suau i dolça com un bescuit:

—Però, Arnau, saps quant costen aquesta barbaritat de caramels?

—M'ho imagine. He pensat que el Pare i tu els podeu pagar i jo us aniré tornant els diners a poc a poc... A més, no calen caramels dels grossos, com més xicotets millor. Resultaran prou més barats.

—Això està molt rebé, m'agrada que sigues tan raonable.

—Veus?

—Però xicotets i tot, costaran un grapat de diners. També deus haver imaginat com ens els tornaràs; perquè vaja que has utilitzat imaginació reflexionant sobre el tema...

—Tota la vesprada ho estic planejant. Us els tornaré fàcilment: estalviaré.

—I jo que volia creure que feies matemàtica! En fi, Arnau, encara ets massa jove per a comprendre que estem parlant de moltíssims diners. Et passaries diumenges i diumenges sense poder comprar res... Arribaries als vint anys i encara ens deuries una bona quantitat...

—Supose que no us molestarà esperar...

—Clar que no, fill, tractant-se de tu! I, conta'm, per què en necessites tants? I per què vuit milions i no trenta o cinquanta?

—Vols que t'ho explique?

—M'encantaria.

—Són per a repartir-los entre els meus companys i companyes de la classe.

—Així que has tramat una maniobra per deixar-los sense queixals... —és la Mare, encara no ha perdut l'humor del tot— perquè altres raons resulten impensables.

—Que va!

—Doncs, ja em diràs quin és el teu objectiu.

—M'agradaria tindre amics i amigues al col·legi...

—A tu i a tots...

—I ja saps que em fan ben poc de cas. Per això...

—I creus que amb vuit milions de caramels et faran cas?

—Segur... —Arnau es queda pensarós i misteriós—. Bo, algunes persones sí...

—Per què algunes persones?

—Mira, he pensat que a Irene li regalaré un únic caramel. Em cau malament... i, a més, la idea és donar a cada company i companya un nombre diferent de caramels.

—Però si li n'ofereixes pocs... com pretens que t'estime?

—Creus que m'importa? Jo vull ser amic de Joan... a ell li'n pense donar més de quatre milions.

—A Irene un i a Joan quatre milions? Potser t'has equivocat mentre sumaves o dividies...

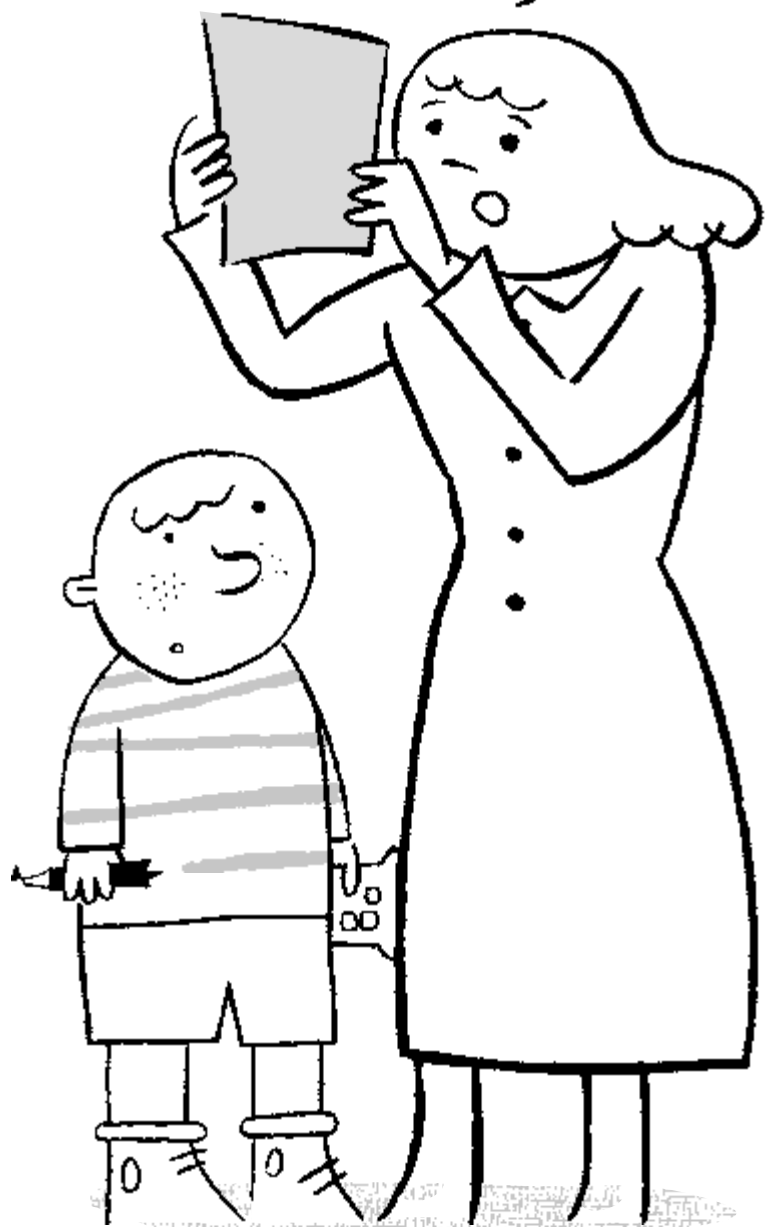
Arnau medita i fulleja els papers que té davant, per damunt damunt.

—He repassat les operacions i són correctes. T'ho ensenye.

I atrafegat, un poc nerviós i un molt matemàtic, li ensenya a la Mare la pila de folis en els quals ha treballat fins fa un moment. És un maremàgnum de xifres escrites en totes les direccions possibles. Moltes apareixen ratllades o esborrades.

—Pren... —que diu, amb un punt d'entusiasme.

—No entenc res.

—Per favor, oblida la presentació, ja ho passaré a net. És un full de sumes...

—És evident. Però...

—He resolt vint-i-tres sumes, perquè a la classe anem vint-i-quatre xics i xiques —pausa i mirada de bona persona—. Jo no em compto, així estalviarem.

—I per què n'has fet tantes?

—Encara no ho entens?

—No, la veritat... ja fa anys que vaig deixar l'escola...

—Doncs resulta molt fàcil. Mira, ací pots veure els caramels que donaré a cada company i companya. A Irene li'n regalaré un; veus? Ací diu:

Irene = 1 caramel.

I el xaval assenyala, amb la punta del dit índex, el lloc on apareix la quantitat.

—Ho veig, ho veig —repeteix la Mare, al·lucinant per moments.

—Alfred en tindrà dos, és a dir, el doble que Irene.

—I per què? —fa la Mare, cada vegada més interessada en les raons tan estrafolàries del seu fill.

—És qui més m'insulta, t'ho he contat alguna vegada, recordes? Cada dia em diu Síndria, Miau, Gat Pigat... M'insulta, però em cau una miqueta millor que Irene.

—Puc saber per què?

—Ai, Mare, fixa't quan et parle! Perquè Irene es creu superior, com que tot ho fa bé i la Mestra la mima... —enraona Arnau, ben convençut de les seues opinions.

—Ara ho comprenc.

—A Maria li'n donaré quatre, que és el doble dels que donaré a Alfred, a Pau vuit... i així així fins al final. Per això he fet una llista començant per les persones que em cauen pitjor.

—Arnau, te n'has passat...

—Ah! Per a Amine li'n reservaré uns pocs més de cent mil. Acaba d'arribar del Marroc i és pobre.

—Perfecte! Se't noten els bons sentiments! —la Mare, punxant.

—Deixa'm acabar... i a Meritxell li'n donaré més de dos milions i això que em resulta prou antipàtica, però és la meua cosina. Com que és filla de la teua germana he pensat que t'agradaria. Però a Joan..., a ell li'n pense donar més que a ningú: quatre milions. Això ho tinc decidit. És un xaval fantàstic i qui millor juga a futbol.

—Sí? —la Mare, dubtant.

—També és millor que molts xics grans.

—I per què no li dones a *Ami*, o com li diguen, la quantitat que has reservat per a Joan?